

ПЕШО-ИМАНЯРЪТЪ

Тая вечеръ башата на Пешо се позабави изъ кръчмитѣ. Когато се прибра въ къщи, той доведе съ себе си и руснака чичо Серги. Тѣ хапнаха отъ остатъка на вечерята, изпиха още по две-три чашки вино и, преди да станатъ отъ масата, Пешовиятъ баща попита: — Е, сега ще ми покажешъ уреда, нали?

Пешо наостри уши, а чичо Серги извади отъ раницата си една черна кожена калъфка. Той разкопча калъфката, измъкна изъ нея една дълга желъзна пръчка съ прикрепена на единиятъ ѝ край голъма калаена топка и рече:

— Това е уредътъ! Кажй ми само где е заровено имането и азъ ще опредѣля неговото точно мѣсто... Виджъ топката — тя има свойство да се наклонява точно надъ мѣстото, гдето сж скрити жълтицинтѣ.

Пешо не пропусна нито сричка отъ думитѣ на руснака. Съ широко отворени очи той следѣше всѣко движение на чичо Серги и поглѣщаше всѣка думичка, излѣзла отъ устата му. А когато си легна, разбра, че тая нощъ нѣмаше да може така лесно да заспи. Въ пламналия му мозъкъ имаше вече единъ планъ, върху който трѣбваше да си помисли малко повечко.

И Пешо почти не спа. Презъ цѣлата нощъ той се въртѣ въ леглото, но на сутринята посрешна първитѣ слънчеви лъчи съ готовъ планъ: зрѣлъ и обмисленъ до най-малката подробностъ.

— Сега най-напредъ трѣбва да се срещна съ Митка Иглата, следъ това съ него ще намѣримъ дѣда Цоня Имането, а после... ехъ, после — Богъ да ни е на помощъ! — рече си Пешо и забърза къмъ училището.

Той намѣри Митка на една отъ пейкитѣ предъ училищната сграда. Безъ да се бави нито минутка той долепи напуканитѣ си устни до ухото му и нѣщо бързо-бързо му зашемна.

Очитѣ На Митка свѣтнаха.

— Какво?! — почти извика той, когато Пешо свърши и впи изпитателенъ погледъ въ приятеля си.

— Честна дума! Това съ очитѣ си го видѣхъ и на — съ тия ушенца го чухъ! Хайде, ела съ мене... всичкото ти разкажа! — добави Пешо и се изправи.

Следъ малко тѣ потънаха въ буренитѣ на църковния дворъ, гдето се унесоха въ тайнственъ разговоръ около чудния уредъ на чича Серги. Сепна ги училищниятъ звънецъ, който разпускате децата.

— Сега да се раздѣлимъ! Ти следъ обѣдъ иди при дѣда Цоня Имането и го разпитай, а азъ ще се навъртамъ около руснака. Ще се срещнемъ довчера при Шарената чешма! Бжди точенъ! — разпореди се Пешо и двамата другари се раздѣлиха.

Бѣше звездна, но безлунна нощъ, когато една лека детска сѣнка скочи отъ оградата предъ къщата на Миткови. Тя се спрѣ за мигъ по срѣдата на улицата,